Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀκηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ ζητητιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Δεκεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 51

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 395)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΛΥΣΙΣ ΜΕΓΑΛΩΣ ΕΠΙΚΡΟΤΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ

Ἡ παντομίμα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν πομπώδη καὶ ἐλκυστικὸν τίτλον «Οἱ λῃσταὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ» ἦτο ἔργον ἀξιοσημείωτον τόσον διὰ τὴν πλοκήν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν λύσιν του. Γραμμένον (ἂν δύνατάι τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν τὴν φράσιν, προκειμένου περὶ παντομίμας,) καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς δραματικῆς τέχνης, εἶχεν ἑνότητα τόπου καὶ χρόνου, καθὼς καὶ τὴν λεγομένην κάθαρσιν. Δηλαδὴ εἰς τὸ τέλος ἡ ἀρετὴ ἐθριάμβευε καὶ ἡ κακία ἐτιμωρεῖτο. Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ θεαταὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἐπαρουσιάζοντο ἔξαφνα οἱ χωροφύλακες καὶ συνελάμβανον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοὺς κακούργους, ἐνῷ τὸ θέατρον ἀντήχει ἀπὸ τὰ πλέον παταγώδη χειροκροτήματα.

Συγγραφεὺς τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἔργου ἦτο αὐτὸς ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ. Τὸ συνέθεσεν ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου του, δι' αὐτὸ τὰ προτερήματά των ἀνεδεικνύοντο λαμπρὰ εἰς ἑκάστην παράστασιν τῶν «Ληστῶν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ».

Ἰδοὺ τώρα ἡ ὑπόθεσις τῆς δραματικωτάτης αὐτῆς παντομίμας:

Δύο νέοι ἀγαποῦνται καὶ θέλουν νὰ συζευχθοῦν. Διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διηγήσεως μάθετε ἀπὸ τώρα ὅτι ἡ μὲν Ναπολέαινα ἔπαιζε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος, ὁ δὲ Ἀλέκος τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Δυστυχῶς ὁ Ἀλέκος εἶνε πτωχός, ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ναπολέαινας, ἡ ὑπερήφανος Κορνηλία, δὲν θέλει νὰ κούσῃ αὐτὸν τὸν γάμον. Αὐτὴ νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην της μὲ ἕνα πτωχόν; Ἄ, ποτέ!

Διὰ τοῦτο προτιμᾷ ὡς γαμβρὸν τὸν Μακρολέλεκαν, ἄνθρωπον πτωχὸν μὲν τῷ πνεύματι ἀλλὰ (αὐτὸ ὑποτίθεται μόνον) πλούσιον τὸ βαλάντιον,—ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν Ναπολέαιναν καὶ θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ δρᾶσις γίνεται ζωηροτάτη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐξάπτεται πολύ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἠλίθιος αὐτὸς Μακρολέλεκας εἶνε ἀδύνατον νὰνοίξῃ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ εἴπῃ μίαν ἀνοησίαν. Εἶνε κωμικώτατος μὲ τὴν ἀδεξιότητά του καὶ μὲ τὴν τερατώδῃ του μύτην, τὴν ὁποίαν θέλει νὰ χώνῃ παντοῦ. Καὶ ὅταν ἔρχεται φέρων τὰ γαμήλια δῶρά του, τὸν πίθηκον Τζὼν-Μπούλ μορφάζοντα διαρκῶς καὶ τὸν παπαγάλον Ζόκον —τὸν μόνον ἠθοποιὸν ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο, — ὁ γέλως τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε κάτι τι ἔκτακτον.

«Ὁ Μακρολέλεκας ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.» (Σελ. 396, στήλ. γ'.)

Ἀλλὰ τὸν γέλωτα τοῦτον καταπνίγει ταχέως ἡ τραγικὴ θέσις τῶν ἀγαπωμένων νέων, οἱ ὁποῖοι κλαίουν καὶ ὀδύρονται διὰ τὴν σκληρότητα τῆς τύχης καὶ τῆς μητρός. Καὶ ἔρχεται οὕτω ἡ ἡμέρα τοῦ θλιβεροῦ γάμου, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς τὴν θυγατέρα της ἡ ἄκαμπτος Κορνηλία. Ἡ Ναπολέαινα φορεῖ τὰ ὡραιότερά της φορέματα, ὁλονὲν θρηνοῦσα, δυστυχὴς καὶ ἀπηλπισμένη. Καὶ εἶνε πραγματικῶς τραγικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν εὔμορφον ἐκείνην καὶ κομψὴν νυφοῦλαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τερατώδους ἐκείνου καὶ ἀπαισίου Μακρολέλεκα.

Ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κώδων ἠχεῖ, αἱ θύραι εἶνε ἀνοικταί· ἑτοιμάζονται νὰ εἰσέλθουν. Τότε ὁ Ἀλέκος πηγαίνει καὶ γονατίζει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ πυλῶνος. Ἀλλοίμονον! διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ περάσουν ἀπ' ἐπάνω του, νὰ τὸν καταπατήσουν. Ὤ, τί φρικτόν!..

Ἔξαφνα—στιγμὴ ἐπίσημος,—παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν νεαρὸς στρατιωτικός. Ὁ ἐκ μηχανῆς θεὸς εἶνε ὁ Γιάννης, αὐτάδελφος τῆς δυστυχοῦς νύμφης. Ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν πόλεμον, ὅπου, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐνίκησε καὶ συνέτριψε τοὺς ἐχθρούς. Οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ εἶνε ἄλλοτε ἄλλοι, ἀναλόγως τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον παριστάνεται τὸ δρᾶμα: Ἄγγλοι εἰς τὴν Ἀμερικήν, Γάλλοι εἰς τὴν Γερμανίαν, Γερμανοὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ γενναῖος καὶ συμπαθὴς Γιάννης καταφθάνει εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγ-

μήν. Αὐτὸς θὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του. Ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀλέκος ἀγαπᾷ τὴν Ναπολέαιναν καὶ ἡ Ναπολέαινα τὸν Ἀλέκον. Ἀπωθεῖ λοιπὸν τὸν Μακρολέλεκαν μὲ τὴν ἰσχυράν του χεῖρα, τὸν ἀπειλεῖ, τὸν προκαλεῖ, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του ὁ δειλὸς ἐκεῖνος παραιτεῖται ἀμέσως τοῦ γάμου.

Ἂν νομίζετε, ὅτι τὸ δρᾶμα τελειόνει ἐδῶ, πολὺ ἀπατᾶσθε. Ἴσα - ἴσα τώρα ἀρχίζει.

Φοβερὸν γεγονὸς ἐπέρχεται νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν λύσιν. Ζητοῦν τὴν Κορνηλίαν, διὰ νὰ πάρῃ ὀπίσω τὸν λόγον τοῦ Μακρολέλεκα· ἀλλὰ δὲν τὴν εὑρίσκουν πουθενά. Ἡ Κορνηλία ἐξηφανίσθη.

Ἔξαφνα ἀντηχοῦν κραυγαὶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ πλησίον δάσους. Ὁ Ἀλέκος ἀναγνωρίζει τὴν φωνὴν τῆς μελλούσης πενθερᾶς του καὶ τρέχει ἀμέσως πρὸς βοήθειάν της... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Κορνηλία ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς συμμορίας τοῦ Φρακάσαρ, καὶ ἴσως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Φρακάσαρ, τοῦ περιβοήτου ἀρχιληστοῦ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ.

Πραγματικῶς τοῦτο εἶχε συμβῆ. Καὶ ἐνῷ ὁ Γιάννης ἵσταται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀδελφῆς του διὰ νὰ την ὑποστηρίξῃ ἐν ἀνάγκῃ, ὁ Μακρολέλεκας κτυπᾷ τὸν κώδωνα, καλῶν πρὸς βοήθειαν. Πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. . . Ἐδῶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ ἀκροατηρίου κορυφοῦται.

Τότε ὁ Κασκαμπέλ, μὲ στολὴν Φρακάσαρ ἀρχιληστοῦ, τρομερὸς καὶ φοβερός, παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν μὲ τὰ παλληκάρια του, τὰ ὁποῖα σύρουν, μεθ' ὅλην της τὴν ἀντίστασιν, τὴν Κορνηλίαν... Ἀλλ' ὁ ἡρωϊκὸς Ἀλέκος ἐπιστρέφει ἐπὶ κεφαλῆς χωροφυλάκων· ἡ πενθερά του ἐλευθεροῦται, οἱ λῃσταὶ συλλαμβάνονται καὶ ὁ Ἀλέκος νυμφεύεται τὴν περικαλλῆ Ναπολέαιναν.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ πολύκροτοι Λῃσταὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ ἐπιτυχία, ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ!

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἀκόμη ὅτι, ἐλλείψει ἱκανοῦ προσωπικοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ λῃσταὶ ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ χωροφύλακες, δὲν ἐπαρουσιάζοντο ποτὲ ἐπὶ σκηνῆς. Ὁ Μακρολέλεκας ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ μιμῆται τὰς φωνάς των ἀπὸ τὰ παρασκήνια, ἐνῷ ὁ Κασκαμπέλ καταθέτει νὰ φορῇ μόνος του τὰς χειροπέδας! Ἀλλὰ μὲ ὅλ' αὐτὰ ἡ παντομίμα, καὶ ὡς δέσις καὶ ὡς λύσις, ἔκαμνε πάντοτε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν· ἦτο δὲ βέβαιον ὅτι θὰ ἐνθουσίαζε καὶ τὸ κοινὸν τοῦ Πέρμου τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἂν μόνον οἱ ἠθοποιοὶ εἶχον ὄρεξιν νὰ παραστήσουν ὅπως ἔπρεπε καὶ νὰ φανοῦν ὅπως ἀπαιτοῦσε τὸ δρᾶμα: πολὺ ἄγριος ὁ Κασκαμπέλ· πείσμων πολὺ καὶ ὑπερήφανος διὰ τὰ πλούτη της καὶ τὴν καταγωγήν της ἡ Κορνηλία· πολὺ ἱπποτικὸς ὁ Γιάννης· πολὺ συμπαθητικὸς ὁ Ἀλέκος· πολὺ εὐαίσθητος ἡ Ναπολέαινα. Ἀλλ' ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως δὲν παραστήσουν ὅπως ἔπρεπε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Εἶχε τόσον ὀλίγην διάθεσιν ἡ οἰκογένεια! Αἱ φυσιογνωμίαι δὲν θὰ ἐξέφραζον τίποτε, αἱ χειρονομίαι δὲν θὰ ἦσαν ἀκριβεῖς. Καὶ ναὶ μὲν θὰ ἔκλαιον μὲ φυσικότητα,—διότι ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσουν,—ἀλλὰ νὰ γελάσουν... ὦ θά τοις ἦτο ἀδύνατον!

Καὶ ὅταν ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ προγευματίσουν, ὅπου ὡς ἀπαρχὴν τοῦ μέλλοντος χωρισμοῦ ἔβλεπον κενὴν τὴν συνήθη θέσιν τοῦ κ. Σεργίου, ἡ ἀθυμία των ηὔξησε. Κανεὶς δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πίῃ.

Ἀλλ' αὐτὰ δὲν τα ἐννοοῦσε τώρα ὁ θιασάρχης. Ἔφαγεν ὅσον θὰ ἔτρωγον ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἂν εἶχαν ὄρεξιν, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυσαρέσκειάν του.

«Ἀ μὰ δὲν εἶνε πειὰ κατάστασις αὐτή! ἀνέκραξε. Βαρέθηκα πειὰ νὰ βλέπω μπροστά μου κατεβασμένα μοῦτρα, νὰ, τόοοοσα κάτι μοῦτρα, σὰν γαϊδουρινὰ ἀρχινῶντας ἀπὸ σένα, Κορνηλία, καὶ τελειόνοντας σὲ σένα, Ναπολέαινα... Μόνον ὁ Μακρολέλεκας ὑποφέρεται κάπως. Τί νὰ σας πῶ παιδιά μου, αὐτὸ δέν μου ἀρέσει διόλου, μὰ διόλου! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ μου κάμετε τὴ χάρι νὰ τἀφήσετε αὐτὰ καὶ νὰ κυττάξετε νὰ κάμετε ὄρεξι καὶ νὰ παίξετε καθὼς πρέπει. Εἰδέ μή... μὲ πῆρε ὁ διάβολος καὶ νὰ το ξεύρετε!»

Πρὸ τοιαύτης ἀπειλῆς δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Καὶ ὑπήκουσαν.

Ἐν τούτοις ὁ Κασκαμπέλ, ὁ εὐφυέστατος καὶ ἐφευρετικώτατος, εἶχε πάλιν τὴν ἰδέαν του, μίαν λαμπρὰν ἰδέαν ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας συνελάμβανε πάντοτε εἰς τὰς δυσκόλους καὶ σοβαρὰς περιστάσεις. Εἶχε δηλαδὴ ἀποφασίσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ κάμῃ πλουσιώτερον τὸν σκηνικὸν διάκοσμον—θὰ ἴδωμεν δὲ ἀμέσως κατὰ ποῖον περίεργον καὶ θαυμαστὸν τρόπον.

Εἴπομεν ὅτι ἕως τώρα, ἐλλείψει ἱκανοῦ προσωπικοῦ, οὐδέποτε οἱ λῃσταὶ καὶ οἱ χωροφύλακες τῆς παντομίμας εἶχον φανῆ εἰς τὴν σκηνήν. Ἂν καὶ ὁλόκληρον τὴν λῃστρικὴν συμμορίαν ἀντεπροσώπευε κάλλιστα ὁ Κασκαμπὲλ μόνος, ἐσκέφθη ἐν τούτοις—καὶ πολὺ δικαίως,—ὅτι τὸ ἔργον του θὰ ἔκαμνεν ἀσυγκρίτως μεγαλητέραν ἐντύπωσιν, ἂν συνεπληροῦτο διὰ τῶν καταλλήλων προσώπων ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς αἰσίας λύσεως.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη νὰ προσλάβῃ μερικὰ βωβὰ πρόσωπα διὰ τὴν παράστασιν. Εὐτυχῶς εἶχεν ἀκόμη τὸν Ὄρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ. Διατί ἄρά γε οἱ καλοὶ αὐτοὶ ναῦται δὲν θὰ ἔπαιζον, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσουν, ρόλον λῃστῶν;.. Πῶς;

Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ ἐγερθοῦν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ὁ Κασκαμπὲλ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ὄρτικ, τῷ ἐξήγησε τὰ πράγματα καὶ εἰς τὸ τέλος τῷ εἶπε:

— Θέλετε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν παράστασιν, σεῖς καὶ ὁ Κίρσεφ, ὡς βωβὰ πρόσωπα; Θά με ὑποχρεώσετε.

— Πολὺ εὐχαρίστως! ἀπεκρίθη ὁ Ὄρτικ. Ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ποῦ ἠμποροῦμεν κ' ἐμεῖς μιὰ φορὰ νὰ σας φανῶμεν χρήσιμοι!

Καὶ ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ τα ἔχουν καλὰ μέχρι τέλους μὲ τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ, φαντάζεται τις πλέον πόσον ἦτο εἰλικρινὴς ἡ προθυμία αὐτή.

«Λαμπρά, φίλοι μου, λαμπρά! ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ. Ἄλλως τε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βγῆτε μαζί μου τὴν ὥραν ποῦ παρουσιάζομαι εἰς τὴν σκηνήν, δηλαδὴ εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν λύσιν. Θὰ κάμνετε ὅ,τι κάμνω ἐγώ· τοὺς ἰδίους μορφασμούς, τοὺς ἰδίους βρυχηθμούς, τὰς ἰδίας χειρονομίας. Θὰ τα κάμετε εἰς τὴν ἐντέλειαν, χωρὶς νὰ κοπιάσετε ἢ νὰ δυσκολευθῆτε διόλου καί σας ὑπόσχομαι ἀπὸ τώρα λαμπράν, ἔκτακτον ἐπιτυχίαν!»

Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον,

«Σκέπτομαι ὅμως, ἐξηκολούθησεν, ὅτι σεῖς οἱ δύο, μόνον δύο λῃστὰς θὰ κάμετε. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό! Ὄχι! ὁ Φρακάσαρ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὁλόκληρον συμμορίαν καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρίσκαμεν ἀκόμη πέντε ἕξ κομπάρους, ἡ ἐπιτυχία θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλητέρα. Νά σας 'πῶ· μήπως ξεύρετε ἐσεῖς ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν τίποτε καλοὺς ἀνθρώπους χωρὶς ἐργασίαν, ποῦ μὲ κανένα μπροκάλι βότκας καὶ μὲ μισὸ ροῦβλι θὰ ἠμποροῦσαν νά μας κάμουν αὐτὴ τὴ δουλειά;»

Ὁ Ὄρτικ συνεννοήθη διὰ τοῦ βλέμματος μὲ τὸν Κίρσεφ καὶ ἀπήντησε.

«Αὐτὸ γίνεται, κύριε Κασκαμπέλ. Χθὲς ἴσα-ἴσα 'στὸ καπηλειὸ ἐγνωρίσαμεν πέντε-ἕξῃ καλοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς ἐργασία, καί....

— Φέρε μέ τους, Ὄρτιχ! φέρε μέ τους ἀπόψε, καὶ ἐγὼ σοῦ ἐγγυῶμαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς λύσεως!

— Θὰ σάς τους φέρω, κύριε Κασκαμπέλ.

—Λαμπρά, φίλοι μου, λαμπρά! Ὤ, τί παράστασις, τί ἐπιτυχία θαυμαστή!»

Καὶ ἅμα ἔφυγαν οἱ δύο ναῦται, ὁ Κασκαμπὲλ κατελήφθη ἀπὸ γέλωτα τόσον ἰσχυρόν, ὥστε ἡ ζώνη του ἔσπασεν. Ἡ Κορνηλία ἐφοβήθη μήπως ἔπαθε ἀπὸ συγκοπήν.

«Σὲ καλό σου, Καῖσαρ, τῷ εἶπε. Δὲν εἶνε ὅμως φρόνιμο νὰ γελᾷς ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαΐ.

— Μπᾶ! δὲν γελῶ! σοῦ φαίνεται, ἀπήντησεν εὐθυμότατος ὁ Κασκαμπέλ. Ἔπειτα καὶ ἂν γελῶ τί; Ἀπὸ μέσα μου εἶμαι λυπημένος. Νά, εἶνε μιὰ ὥρα καὶ δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ὁ κύριος Σέργιος. Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἀπόψε εἰς τὴν παράστασι νὰ κάμῃ τὰς ταχυδακτυλουργίας του!... Τί κακοτυχία!»

Κατόπιν ἐξῆλθεν, — ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ πηγαίνει καὶ διατί.

Ἡ παράστασις θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὰς τέσσαρας· (καὶ αὐτὸ μία οἰκονομία φωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἦτο λίαν ἀτελὴς εἰς τὸν Ἱππόδρομον.) Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσην ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ μεγάλη εἰδοποίησις τοῦ Κασκαμπέλ, ἐκτὸς τοῦ τυμπάνου τοῦ Μακρολέλεκα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μίαν ὥραν περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, κάμνων θόρυβον ἱκανὸν νὰ ἐξεγείρῃ ὅλην τὴν Ρωσσίαν! Ὡς ἐκ τούτου, τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν, μεγάλη ἦτο ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἱπποδρόμου. Ἐκ τῶν πρώτων προσῆλθεν ὁ διοικητὴς τοῦ Πέρμου μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ἔπειτα πολλοὶ ὑπάλληλοι, ἀξιωματικοί, ἔμποροι οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὸ Πέρμον διὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν καὶ πλῆθος λαοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Διὰ νὰ ὑπάγω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον εἰς τὸ σπίτι μου, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν θέλω περισσότερην ὥραν. Καὶ ἠξεύρετε διατί; Διότι μοῦ ἀρέσει νὰ στέκωμαι καὶ νὰ κυττάζω τὰς βιτρίνας τῶν ἐμπορικῶν.

Ὤ, σας βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶμαι μόνος μου! Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι σταματοῦν πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπέξω ἀπὸ τὰ καταστήματα. Ἡ Πρωτοχρονιὰ πλησιάζει καὶ οἱ ἔμποροι, βλέπετε, ἐφρόντισαν ἀπὸ τώρα νὰ στολίσουν προκλητικῶς τὰς προθήκας των καὶ νὰ δεῖξουν τί νεωτερισμοὺς ἔχουν διὰ τοὺς μεγάλους, τί ὡραῖα πράγματα διὰ τοὺς μικρούς, ὦ, διὰ τοὺς μικροὺς προπάντων, διότι δι' αὐτοὺς ἔρχονται αἱ ἑορταί!.. Τί πλοῦτος ἀπὸ κομψὰ καὶ πολυτελῆ παιγνίδια! καὶ μὲ τί πόθον σταματοῦν τὰ παιδία καὶ βλέπουν τὰς ἀτελευτήτους ἐκείνας παρατάξεις τῶν στρατιωτῶν, τῶν κουκλῶν, τῶν τοπιῶν, τῶν τυμπάνων, τῶν συρικτρῶν... Τί ἐλκυστικὸς μικρόκοσμος! Πῶς ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι παιδί, διὰ νὰ μου χαρίσουν ὀλίγα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα!..

Εἰς τὴν βιτρίναν ἑνὸς καταστήματος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἕνα γελαστὸ κεφαλάκι μικροῦ παιδιοῦ κινεῖται ὁλονὲν καὶ κινεῖ καὶ τὰ μάτια του· τὸ ἴδιο κάμνει κοντά του καὶ ἕνα ἀραπάκι μὲ ψηλὸ καπέλο, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸ κινεῖ καὶ τὰ χεράκια του... Καὶ στέκεται πλέον ὁ κόσμος καὶ τα βλέπει, τὰ παιδιὰ μάλιστα ὅλος ὁ κόσμος ὁλοκλήρους. Καὶ τὰ κεφαλάκια αὐτὰ τὰ χάρτινα κινοῦνται ἀκούραστα σὰν νὰ λέγουν: Ὤ, ὤ, ὤ, ὤ, τί ὡραῖα πράγματα ποῦ ἔχουμε ἐδῶ γιὰ παιδιά! Κυττάξετε! Κυττάξετε! Ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα πραγματικῶς. Καὶ ὅμως, μικροί μου φίλοι, θέλετε νά σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν; Τὰ παιδιὰ που ἐννοοῦν καὶ διαβάζουν, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ σταματοῦν πρὸ τῶν Βιβλιοπωλείων... Καὶ αὐτὰ στολίζονται τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν καὶ αὐτὰ παρατάσσουν τὰ ὡραῖα χρυσόδετα καὶ εἰκονογραφημένα βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶνε διὰ δῶρα πρωτοχρονιάτικα. Εἰς τὸν δρόμον μου συναντῶ καὶ δύο-τρία Βιβλιοπωλεῖα. Ὤ, ἀπέξω ἀπ' αὐτὰ σταματῶ περισσότερον καὶ χαίρω πολὺ ὅταν βλέπω νὰ σταματοῦν καὶ παιδιά...

Τὸ βιβλίον! Μὰ ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ ἓν ὡραῖον βιβλίον; ὑπάρχει χρησιμώτερον καὶ ἀπολαυστικώτερον καὶ διαρκέστερον δῶρον; Εἰμπορεῖ νὰ ἀστειεύθηκα ὀλίγον ὅταν σας εἶπα ὅτι ἤθελα νὰ εἶμαι παιδί, διὰ νὰ μου χαρίσουν παιγνίδια· ἀλλὰ σας βεβαιῶ ὅτι δὲν ἀστειεύομαι διόλου, πού σας λέγω τώρα ὅτι ἤθελα νὰ εἶμαι παιδί, διὰ νὰ μοῦ χαρίσουν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὡραῖα βιβλία. Μὲ τί κομψότητα καὶ μὲ τί πλοῦτον ποῦ εἶνε δεμένα! Τί καλλιτεχνικαί που εἶνε αἱ εἰκόνες των καὶ πόσον διασκεδαστικὸν θὰ εἶνε τὸ περιεχόμενόν των! Ἀπὸ τὸ πρωΐ ὦς τὸ βράδυ νὰ διαβάζω τέτοια βιβλία καὶ νὰ μὴ χορταίνω...

Ἠξεύρω τί θά μου εἴπῃτε: Τὰ βιβλία αὐτὰ εἶνε γαλλικὰ ἢ ἀγγλικὰ ἢ γερμανικά. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἔχουν τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ χαρίζουν εἰς τὰ παιδιὰ βιβλία καὶ δι' αὐτὸ ἐκεῖ ἐκδίδονται βιβλία πολυτελῆ, κατάλληλα διὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους. Βιβλία ἑλληνικά, βιβλία δι' ἑλληνόπαιδας, βιβλία διὰ τὴν ἑλληνικὴν πρωτοχρονιάν, δὲν ὑπάρχουν.

Ὄχι, ἀπατᾶσθε, μικροί μου φίλοι. Εἰμπορεῖ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν νὰ μὴ ὑπῆρχον· ἀλλὰ σήμερον ὑπάρχουν καὶ ἐφέτος μάλιστα πάρα πολλὰ καὶ ὡραιότατα.

Καὶ θέλετε νὰ σας εἴπω ἓν μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃ μεταξύ μας; Ἰδού:

Ἡ Διάπλασις θέλουσα νὰ εἰσαγάγῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὴν τὴν ὡραίαν συνήθειαν, ἐχρυσόδεσεν ἐφέτος ἕνα πλῆθος βιβλίων καταλλήλων διὰ παιδιά, τόμους ἰδικούς της καὶ τόμους τῆς Βιβλιοθήκης της. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὡραιότερα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδιά· μ' ἓν κομψὸν δὲ καὶ πολυτελὲς δέσιμον γίνονται τὰ λαμπρότερα πρωτοχρονιάτικα δῶρα. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν θὰ ἰδῆτε πλῆθος ἐφέτος νὰ χρησιζουν εἰς τὰς βιτρίνας τῶν ἀθηναϊκῶν Βιβλιοπωλείων καὶ—ἂν ἔλθετε,—εἰς τὸ Γραφεῖον τῆν Διαπλάσεως. Καὶ ἂν θέλετε δῶρα ὡραῖα καὶ χρήσιμα διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν, εἴτε νὰ λάβετε εἴτε νὰ χαρίσετε, ἀπ' αὐτά σας συμβουλεύω νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς γονεῖς σας νὰ σας ἀγοράσουν ἢ ν' ἀγοράσετε μόνοι σας.

Διὰ τὰ πολὺ μικρὰ ἑλληνόπουλα τὰ παιγνίδια εἶνε τὰ καλλίτερα δῶρα· ἀλλὰ διὰ τὰ ἑλληνόπουλά που διαβάζουν—τὰ μόνα δῶρα εἶνε: χρυσόδετα καὶ εἰκονογραφημένα ἑλληνικὰ παιδικὰ βιβλία.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΙΤΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΤΖΙ-ΤΖΙ-Μπούμ!-Μπούμ!.... Τζι-Τζι- Μπούμ-Μπούμ!.. Ξύπνα!

— Τί τρέχει;

— Τρέχει... ὁ Ἀτίθασσος Ἵππος... ὁ Πειναμένος Λύκος... ἡ Πονηρὰ Ἀλεποῦ... ὁ Λευκὸς Κόνικλος.... ἡ Ραγισμένη Στάμνα...

— Φθάνει, φθάνει, Διαβολάκι! Θέλεις, βλέπω, νὰστειευθῆς.

— Μά.. μ' ἐρώτησες τί τρέχει καί σου εἶπα. Ἂν μ' ἐρωτοῦσες τί πετᾷ...

— Τί θά μου ἔλεγες;

— Θά σου ἔλεγα ὅτι πετᾷ ὁ Πτερωτὸς Πήγασος... ἡ Χρυσῆ Πεταλούδα... ἡ Λευκὴ Πεταλούδα... ἡ Χρυσαλλίς... ὁ Παρόχθιος Πελαργός... τὸ Λευκὸ Περιστεράκι... ὁ Λευκὸς Λάρος... τὸ Παραδείσιον Πτηνόν, ὁ Κορυδαλός, ἡ Ἀηδὼν τῆς Λέσβου... ὁ Κουκουρῖκος...

— Ψέμματα λές! Οἱ Κουκουρῖκοι δὲν πετοῦν!

— Ἡ Ἀττικὴ Μέλισσα...

— Μπᾶ! Χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς Βασιλίσσης τῶν Μελισσῶν;

— Ἡ Αἰχμάλωτος Χελιδών...

— Τίποτε, τὴν ἔπαθες! Πῶς πετᾷ ἀφ' οὗ εἶνε αἰχμάλωτος; Λὲς ψέμματα καὶ θὰ 'πῶ τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου νὰ σε φάγῃ.

— Μὰ πῶς; Ἐγὼ εἰς τὴν Φαληρικὴν Ἀκτὴν δὲν πηγαίνω παρὰ κάθε Καλοκαιρινὴν Αὐγούλαν. Καὶ τώρα εἶνε

χειμών. Δὲν βλέπεις τὴν Ὀδησσόν που εἶνε Χιονισμένη ;

—Πῶς θέλεις νὰ ἰδῶ τὴν Ὀδησσόν, ἀφ' οὗ εὑρίσκωμαι εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος ; Νὰ τὸ Ἰόνιον Πέλαγος. . . νὰ ἡ Αὐλίς... νὰ τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν... νὰ τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης... νὰ ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας... νὰ ὁ Τινάνειος Κῆπος... νὰ ἡ Κορυφὴ τῆς Καλλιθέας... Καὶ ἡ Μυροβόλος Αὔρα πού μας περιπνέει, δὲν εἶνε τάχα ἡ Αὔρα τοῦ Παγασαίου ;

— Ἐγὼ ὅμως βλέπω πολὺ μακρότερα ἀπὸ ἐσέ. Εἶσαι μύωψ, φίλε μου ! Νά, βλέπεις ἐκεῖ κάτω μίαν Πετρώδη Παραλίαν; Εἶνε ἀκτὴ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. . . Βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον πού την ἀσπάζεται τὸ Ἀσημένιο Κῦμα ; Εἶνε ἡ Ὡραία Πρίγκηπος...

— Τότε τὸ κῦμα θὰ εἶνε Κῦμα τοῦ Εὐξείνου...

— Σὰν νὰ το ἤξευρες ! Ἀλλὰ ἐγὼ βλέπω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Βλέπω τὴν Κολχίδα, τὸ Στάδιον τῆς Νικοπόλεως καὶ τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου..

— Μὲ κάμνεις νὰ ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν !

— Καὶ τί νομίζεις ; ὁ Συννεφώδης αὐτὸς Οὐρανός πού μας περιβάλλει, εἶνε ὁ Ἀττικὸς Οὐρανός ; Ὄχι, φίλε μου! Εἶνε ὁ Οὐρανὸς τῆς Μυτιλήνης· καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Ἀστήρ, ὁ ὁποῖος σχίζει τὰ νέφη ἐκεῖ πρὸς μεσημβρίαν...

— Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ θέλεις νὰ εἴπῃς.

— Ἀκριβῶς... εἶνε τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου !

— Ὦ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας! Σὺ ἔμπνευσέ με νὰ ἐξιχνιάσω τὰ μυστήρια τοῦ παραδόξου αὐτοῦ οὐρανοῦ! Εἶνε Ἀττικὴ Ἡμέρα, αἰσθάνομαι τὴν Δρόσον τῆς Πρωΐας. Καὶ ὅμως εἰς τὸν οὐρανὸν λάμπει ὁ Σείριος καὶ ὁ Ὀκτασέληνος Κρόνος καὶ ὁ Ἕσπερος...

— Ἔχεις ἄδικον, φίλε μου. Μόλις εἶνε Χαραυγή, ἢ ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον Ροδοδάκτυλος Ἠώς. Δι' αὐτὸ διακρίνονται ἀκόμη οἱ Ἀστέρες.

— Ὄχι ! ὄχι ! εἶνε ἡμέρα, καὶ μάλιστα Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας ! Ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ποιμενικὴ ἐκείνη Φλογέρα, ἡ ὁποία ἀκούεται ἀπὸ μακράν, παίζει τὸν Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας.

— Ναί: τὴν παίζει ὁ Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ... Τί περιπαθὴς φωνή ! Ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ κάθε Εὐαίσθητος Καρδία !

—Ὦ, ναί ! εἶνε πολὺ συγκινητικόν... Τὸ ᾆσμα αὐτὸ τοῦ Καλοῦ Ἀνθρώπου μὲ μαγεύει, μὲ μεθύει, μὲ ναναρίζει γλυκά, μὲ κοιμίζει. . . Σιωπὴ τώρα ! θὰ κοιμηθῶ ! Εἶμαι ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισσοῦ... Μία Μαγευμένη Ἀσπὶς μὲ προφυλάσσει ἀπὸ τὰ βέλη, τὰ ὁποῖα ρίπτει τὸ Τόξον τοῦ Φοίβου... Σιωπή... θὰ κοιμηθῶ !»

Αὐτὸν τὸν διάλογον ἔκαμα μίαν ἡμέραν μὲ τὸν ἀξιότιμον κύριον... ἑαυτόν μου. Ἐρωτοῦσα Ἐγὼ καὶ ἀπεκρινόμην πάλιν Ἐγώ. Καὶ ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα ποῦ ἐλέγαμεν, ἐνοήσατε βέβαια ὅτι πρόκειται πάλιν περὶ Ρεμβασμοῦ... Αὐτὰ λοιπὸν βλέπων, λέγων καὶ ἀκούων, πάντοτε διὰ τῆς φαντασίας, ἀπεκοιμήθην. Ὅ,τι εἶδα καὶ ἤκουσα τώρα δὲν εἶνε Ρεμβασμός,—εἶνε σωστὸν ὄνειρον.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἓν ζεῦγος βασιλικὸν μὲ τὴν συνοδείαν του. Ἦσαν παιδία εἰς σχῆμα ἀνθέων, ἤ, ἂν θέλετε καλλίτερα, ἄνθη εἰς σχῆμα παιδίων. Ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, ποῦ ἤρχοντο ἐμπρός, ἐφοροῦσαν στέμματα.

— Μεγαλειότατε, εἶπα, ποῖος εἶσθε ; Καὶ ὑπεκλίθην βαθέως.

— Εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων !

— Μεγαλειοτάτη ; (Δευτέρα ὑπόκλισις).

— Εἶμαι ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων!

— Καὶ ἡ μικρὰ Κυρία τῆς Τιμῆς πῶς ὀνομάζεται ;

— Φίλη τῶν Ἀνθέων.

— Λαμπρά· οἱ δὲ ὑπήκοοι ;

— Ἀγριολούλουδον τῶν Ἀθηνῶν... Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρῶν... Ἀνθισμένη Λυγαριά... Ἄνθος τοῦ Μαΐου... Κυκλάμινον τοῦ Ταϋγέτου .. Λευκὸς Κρῖνος... Μυροβόλος Ροδῆ...

— Ὦ, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν... Κάπου σᾶς εἶδα .. ἢ μᾶλλον κάπου σᾶς ἤκουσα... ὦ, εἶσθε φίλοι μου, τὸ αἰσθάνομαι...

— Πρέπει νὰ εἶσθε Ἐραστὴς τῆς Φύσεως, κύριε ! εἶπεν ὁ Βασιλεύς.

— Εἶμαι, Μεγαλειότατε, εἶμαι. Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως μίαν ἐρώτησιν. Πόθεν ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ σύμπνοια, ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὸ Βασίλειόν σας ; Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτὲ μαζὶ τόσῳ διαφορετικὰ Ἄνθη...

— Αὐτὸ προέρχεται, ἀπήντησεν ὁ Κρῖνος, ἐκ τοῦ ὅτι καθένας ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε Ἐπιστήθιος Φίλος τῆς Διαπλάσεως. Μᾶς συνδέει μία κοινὴ ἀγάπη, μία κοινὴ λατρεία καὶ δι' αὐτὸ εἰμεθα πάντοτε μαζί, ὡς ἀχώριστοι φίλοι. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἠμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε καὶ ἄλλα πολλὰ παραδοξότερα ἀκόμη! Κυττάξετε, σας παρακαλῶ— ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποχρεωτικὸς Κρῖνος,—κυττάξετε αὐτὴν τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ... Τί διαφορετικαὶ πατρίδες ! Ἐκείνη εἶνε Χωρικὴ τῆς Ρουμανίας, ἐκείνη εἶνε Κόρη τοῦ Πηλίου... ἐκείνη εἶνε Ἀτθίς, ἐκείνη εἶνε Χαλκιδίς... ἐκείνη εἶνε Συμπολῖτις τοῦ Λουκᾶ Λάρα (μὲ ἄλλους λόγους Χιώτισσα), ἐκεῖνος εἶνε Ἕλλην τοῦ Καυκάσου... ἐκείνη εἶνε Ἰωνίς... ἐκεῖνος εἶνε Μικρὸς Εὐρυτάν... ἐκεῖνο εἶνε Ἑλληνόπουλο τοῦ Ταϋγέτου... ἐκεῖνο Μεσολογγιτάκι... ἐκείνη εἶνε Ζαππὶς (μὲ ἄλλους λόγους Κωνσταντινουπολίτισσα), ἐκεῖνος εἶνε Ἀτρόμητος Σπαρτιάτης... ἐκεῖνος εἶνε Ἀνδρεῖος Σουλιώτης... ἐκείνη εἶνε Συριανὴ Σφίγξ... ἐκείνη εἶνε Μικρὰ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου... ἐκεῖνος εἶνε Ναύτης τοῦ Αἰγαίου... ἐκείνη εἶνε Νεράϊδα τοῦ Ποδονίφτη... ἐκείνη εἶνε Νεράϊδα τῆς Σκύρου... ἐκεῖνος εἶνε Σμυρναῖος Ἀθλητής !

— Φθάνει ἐζαλίσθηκα ! εἶπα.

Καὶ ἐνῷ ἀκόμη ὡμίλει ὁ Κρῖνος, ἡ δευτέρα συνοδεία ἐπροχώρησε καὶ παρετάχθη πλησίον τῆς βασιλικῆς συνοδείας, καὶ τρίτη ἐπεφάνη, ἐπίσης πολυπληθής, προχωροῦσα ὁλονέν. Τί λαμπρὰ αὐτὴ ἡ συνοδεία ! Ἐνόμιζα ὅτι εὑρίσκομαι εἰς κανένα χορὸν Ἀποκρηάτικον.

— Αὐτούς τους γνωρίζω, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ τους εἴπῃς, εἶπα πρὸς τὸν Κρῖνον. Τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τὰς προσωπίδας των καὶ ἀπὸ τὰς ἐνδυμασίας των. Νά, ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Σοφὸς Σωκράτης ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Σοφὸς Πιττακός ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Ὀρφεύς; . . . ἐκείνη δὲν εἶνε ἡ ἔνδοξος Ἀθηναῖς ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Ὀλύμπιος Ζεύς ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Οἰδίπους Τύραννος ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Ξιφομάχος Κονκάρδας ; ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Μενδελσὼν ;... ἐκείνη δὲν εἶνε ἡ χαριτωμένη Ναυσικᾶ ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ περιλάλητος Ναστραδδὶν Χόντζας ; ... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Μούρτζουφλος ; ... ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι δὲν εἶνε ὁ Μπάρμπα Λινάρδος ; ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Φαέθων ;... ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ ἀγχινούστατος καὶ πανουργότατος Μπερτόλδος ; ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ Ἕλλην Σγαναρέλος ;.. Τί περίεργη συντροφιά !

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἰδέτε! ἰδέτε ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Κρῖνος, ὁ ὁποῖος ἐστάθη πλέον κοντά μου, ὡς ξεναγὸς ἢ διερμηνεύς.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΤΖΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Δύο τζαλαπετεινοὶ
Μάλωναν μιὰ πρωϊνὴ
Γιὰ ἕνα σκουλικάκι.

Τοῦτον βλέπει τὸν καυγᾶ
Καὶ πιδᾷ γοργὰ γοργὰ
Ἕνα σπουργιτάκι.

Βρῆκ' ἐκεῖ τὸ πονηρὸ
Τὸν κατάλληλο καιρὸ
Κάτι νὰ κερδίσῃ.

Τὸ σκουλῆκι των ἁρπᾷ
Καὶ πετᾷ μακριὰ νὰ πᾷ
Νὰ προγευματίσῃ.

Μαλώνουν δυὸ καμμιὰ φορὰ
Κι' ὁ τρίτος πέρνει τὸν παρᾶ.

ΒΑΛΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 398)

Ἡ μαύρη καὶ ἡ Δέα τον διέκοπτον συχνὰ μ' ἐρωτήσεις κ' ἐπιφωνήματα χαρᾶς.

—Ὁ κατεργάρης ! ἔτσι μού τα κάνει πάντα ! ἔλεγεν ἡ Κελίνα, κλαίουσα συγχρόνως καὶ γελῶσα. Κ' ἐγὼ ἡ ἀνόητη νὰ κλαίω καὶ νὰ φορῶ μαῦρα γι' ἀγάπη του ἕνα χρόνο τώρα !

Ἐνῷ ὁ Φίλιππος διηγεῖτο μὲ ἀσθενῆ φωνὴν τὰ ἐπεισόδια τοῦ περιπετειώδους ταξειδίου των, (μὲ τὴ φωνὴ καὶ ὁ...) ἠνοίχθη σιγὰ σιγὰ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε ὁ καλός σου ὁ Λίλυβελ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Χόμου, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίσας εἰς τὸν δρόμον τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν ὑπεδέχθη περιχαρής, ὅπως καὶ τὸν Φίλιππον, καὶ τον ὡδήγησεν ἐκεῖ ὅπου ἤξευρε καλὰ ὅτι τον ἐπερίμεναν...

Καὶ τότε ἔγινε μία σκηνὴ πολὺ συγκινητικὴ μεταξὺ τοῦ Λίλυβελ καὶ τῆς μητρός του. Μόλις τον εἶδεν ἐκείνη, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ προφέρῃ λέξιν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὥρμησεν ἐπάνω του, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐνῷ ὁ Λίλυβελ, τρέμων ὅλος, ἐπερίμενε κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν νὰ ξυλοκοπηθῇ, μὲ πολλὴν του ἀπορίαν εἶδε νὰ τον περιπτύσσεται μὲ στοργὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του νὰ βρέχουν τὰ θερμὰ δάκρυά της...

— Ποιός σου εἶπε ὅτι εἶμαι ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησε.

— Νά, εἶδα τὸ Χόμο 'στὸ δρόμο καὶ ὁ Χόμος μ' ἔφερε ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ.

Ὅλα μαζὶ τα ἔκαμνεν ἡ Κελίνα· ἔκλαιεν, ἐγελοῦσε, τῷ ἀπηύθυνε λέξεις μομφῆς διὰ τὴν παρεκτροπήν του, λέξεις θαυμασμοῦ διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν πρὸς τὸν φίλον του ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τὸ ταξείδιον ἐκεῖνο. Καὶ ἐνῷ τον ἐφιλοῦσε, τὸν διεβεβαίωνε συγχρόνως ὅτι πολὺ ἄσχημα θὰ ἐκατανοῦσε μίαν ἡμέραν παιδί που δεν ἤκουε διόλου τὴν μητέρα του καὶ ἔκαμνε τέτοια πράγματα...

Ἀλλ' ἡ προφητεία αὐτὴ δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Ὁ Λίλυβελ ἐφαίνετο τώρα πολὺ μετανοημένος· τὸ παθήματα τῷ ἔγιναν μαθήματα καὶ αἱ σκληραὶ ἡμέραι τὰς ὁποίας διῆλθε μόνος καὶ ἀπροστάτευτος εἰς τὴν ξενητειάν, τὸν ἐδίδαξαν ἐπιτέλους ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ πλέον ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἀργὰ κάπως τὸ ἐσκέφθη αὐτό· ἀλλὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

—Ἔ, πῶς ἐπέρασες λοιπόν ; δὲν μας λές, ἔχεις ὄρεξι νὰ ξαναπᾷς 'στὴ Νέα Ὑόρκη; τὸν ἠρώτησεν ἡ Κελίνα.

—Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ ταπεινῶν τὴν κεφαλήν· μὲ πειράζει ἡ θάλασσα· ἔπειτα νὰ πηγαίνῃ κανεὶς τόσῳ μακρυὰ μὲ τὰ ποδάρια εἶνε πολὺ κουραστικό.

Ἄλλο τίποτε δὲν εἶπεν ὁ Λίλυβελ, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ πείσῃ τὸν καθένα περὶ τῆς μετανοίας του. Εὐτυχῶς ἐπείσθη καὶ ἡ Κελίνα, καὶ δὲν ἠρώτησε διόλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τον ἐτιμώρησε διόλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τον ἐκράτησε πλησίον της, εἰς τὴν ἔπαυλιν Δετράβα, ὅπου μὲ τὸν καιρὸν ἔγεινε καλὸς καὶ χρήσιμος ὑπηρέτης.

Ἄλλως τε ἡ Δέα τὸν συνεπάθησε πολὺ καὶ τον ἐθεώρει τρόπον τινὰ ὡς ἥρωα, ἀφοῦ ἔμαθε μὲ πόσην ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ἐβοήθησε τὸν Φίλιππον εἰς τὸ μακρὸν καὶ κοπιῶδες ἐκεῖνο ταξείδιον, τὸ ὁποῖον χωρὶς τὴν βοήθειάν του βεβαίως δὲν θὰ ἔφερεν εἰς πέρας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν ὁ ἰατρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλε νὰ φέρουν ὁ κύριος Δετράβας, καθ' ὃν χρόνον ἡ Κελίνα ἐξήπλωνε τὸν Φίλιππον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐξήτασε μὲ προσοχὴν καὶ εἶπε :

— Δὲν ἔχει τίποτε· ἀδύνατος μόνον εἶνε καὶ ἐξηντλημένος. Ἐλπίζω ὅτι ὁ πυρετὸς θὰ παρέλθῃ γρήγορα καὶ μὲ τὴν περιποίησιν θὰ γαλάσῃ πάλιν καὶ θὰ δυναμώσῃ.

«Εἶδε τὸν πάτερ—Ἰωσὴφ σκυμμένον ἐπάνω του». (Σελ. 406, στήλ. α').

Πόσον οἱ λόγοι οὗτοι ἐπαρηγόρησαν καὶ καθησύχασαν ὅλους, ὅσοι μὲ στοργὴν περιεστοίχιζον τὴν μικρὰν λευκὴν κλίνην τοῦ Φιλίππου !

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐφαίνετο εὐτυχέστατος. Τί ἂν ἦτο ἀδύνατος καὶ ἀσθενής ; Οἱ κόποι τοῦ μακροῦ ἐκείνου ταξειδίου ἀντημείβοντο. Ἐπανεύρισκε τὸν ποθητὸν οἰκίσκον τῆς θείας Ἀντωνίας, τὴν προσφιλῆ Δέαν καὶ τὴν καλὴν Κελίναν. Τί ἄλλο ἤθελε ;

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀπεκοιμήθη· καὶ ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε πάλιν πλησίον του τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίναν. Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, πλησίον τοῦ παραθύρου, τὰ παιδιὰ τοῦ Πάτερ Ἰωσήφ, μέσα εἰς τὸ κλωβίον των, ἔπαιζαν φαιδρότατα.

Πόσον τὸ μικρόν του δωμάτιον τῷ ἐφαίνετο ὡραῖον! Πόσον οἱ ἦχοι οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, — τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν, ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων,—ἦσαν γλυκεῖς ! Καὶ ἡ Κελίνα τὸν ἐπεριποιεῖτο ὡς τὸ πλέον ἀγαπημένον της παιδί, καὶ ἡ Δέα πάντοτε πλησίον του, προσεπάθει νὰ κεντήσῃ τὴν ἀσθενῆ του ὄρεξιν μὲ ὡραίους καρποὺς καὶ μὲ δροσιστικὰ ποτά. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ καλλιτέχνης, μολονότι ἦτο ἀκόμη μελαγχολικὸς καὶ ἀκοινώνητος, ὅπως καὶ ὅταν κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλερέ, ἄφινε συχνὰ τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀσθενὲς παιδίον. Ἐνθυμεῖτο πόσον ὁ Φίλιππος ὑπῆρξεν ἄλλοτε καλὸς πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ τῷ φανερώνῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἔφερεν εἰς τὸ παιδίον τὰ ἀγαλμάτια, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζε, (διότι ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται, ἂν καὶ δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πωλῇ τὰ ἔργα του, διὰ τῶν ὁποίων ἐκόσμει τώρα τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλεως). Ὁ Φίλιππος τὰ ἔβλεπε μὲ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων· ἀλλὰ ποῦ ὁ πρῶτός του ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ζωηρότης!.. Ἐκοιμᾶτο σχεδὸν διαρκῶς καὶ ἐν τούτοις παρεπονεῖτο ὅτι ἠσθάνετο κόπωσιν. Πραγματικῶς ἡ ἐξάντλησίς του ἦτο μεγάλη καὶ συχνὰ τον κατελάμβανε πυρετός. Τότε ὡμίλει, ὡμίλει χωρὶς διακοπὴν καὶ τὰ ὀνόματα τῆς Λαίδης Ἔνσβορτ, τοῦ Βασέτου, τοῦ ζωγράφου καὶ τῆς συζύγου του εὑρίσκοντο αἰωνίως εἰς τὰ χείλη του.

Μίαν ἡμέραν ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ ληθάργου του καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε τὸν πάτερ-Ἰωσήφ, σκυμμένον ἐπάνω του. Ἀμέσως τότε οἱ ἰσχνοὶ καὶ ἀδύνατοι βραχίονες τοῦ Φιλίππου περιέβαλον τὸν λαιμὸν τοῦ γηραιοῦ του φίλου, ὁ ὁποῖος ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Παιδί μου! Παιδάκι μου!... ἔλεγεν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, θωπεύων τρυφερῶς τὴν ὠχρὰν παρειὰν καὶ τὴν κόμην τοῦ Φιλίππου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν ἐν σελίδι 324).

Νά τος! Νά τος! Ἔρχεται ὁ Χειμῶνας!

Γέρος μὲ πολὺ γλυκειὰ φυσιογνωμία, μὲ κάτασπρα γένεια, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ἀλλὰ μὲ μάγουλα κατακόκκινα, γεμάτα ὑγείαν. Φορεῖ γοῦνιαν βαρειὰν καὶ στηρίζεται ἐπάνω εἰς ἕνα χονδρὸ μπαστοῦνι. Εἰς τὸν ὦμον μ' ἕνα ξύλο κρατεῖ ἕνα σακοῦλι, γεμάτο ἀπὸ δῶρα που δὲν φαίνονται· καὶ ἀπὸ τὸ δεξί του χέρι κρέμεται ἕνα δέμα πολὺ ἐλκυστικὸν (μὲ παιγνίδια βέβαια) μερικὲς κοῦκλες καὶ μερικὰ τόκια. Καὶ ἔτσι φορτωμένος προχωρεῖ ... προχωρεῖ μὲ χαράν, πατῶν μὲ τὰ χονδρά του καὶ ἀδιαπέραστα ὑποδήματα, τὸ χιόνι μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε στρωμένος ὁ δρόμος του.

Καὶ διὰ νὰ σας δώσω αὐτὴν τὴν εἰκόνα, δέν ἔκαμα ἄλλο εἰμὴ μόνον ἀντέγραψα μὲ λόγια τὴν χρωματιστὴν ζωγραφιάν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* στολίζει τὸ ποιηματάκι της. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*, ἰχνογραφήσας ἐν κομψὸν χειμωνιάτικον τοπίον μὲ χιόνια, μὲ δένδρα ἄφυλλα, μὲ οὐρανὸν συννεφιασμένον καὶ μὲ μαῦρα πουλιά. Τί ὡραῖα!

Προχωρεῖ λοιπὸν ὁ Γέρος τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* μέσα εἰς τὸ τοπίον τοῦ *Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας*. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν φθάνει εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἐδῶ πλέον τὸν ὑποδέχονται ὅλα τὰ παιδιὰ που τόσῳ τὸν ἀγαποῦν καὶ τόσῳ τὸν περιμένουν, μὲ κάθε δεῖγμα ἀγάπης. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πολυπληθοῦς καὶ χαριτωμένης αὐτῆς διαδηλώσεως, βλέπω δεκαπέντε ἕως εἴκοσι παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια μαζί, τὰ ὁποῖα κρατοῦν ἀπὸ μίαν Λύραν καὶ ψάλλουν... Εἶνε οἱ μικροί μου συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαί που *προσφωνοῦν ἐμμέτρως* τὸν χειμῶνα. Ὦ, μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἀκούει ὁ καλὸς Γέρος τὴν συναυλίαν τῶν μικρῶν ποιητικῶν Λυρῶν! Καὶ πόσον φαίνεται ὅτι τον συγκινεῖ τὸ γλυκὺ ἆσμα τῆς εὐγνωμοσύνης, εἰς τὸ ὁποῖον συνενοῦνται ὅλαι αὐταὶ αἱ φωναί!...

Ἀλλ' ἂς ἀκούσωμεν τώρα τὰς φωνὰς αὐτὰς μίαν - μίαν καὶ ἂς ἴδωμεν ποία ψάλλει καλλίτερα. Μὴ λησμονῆτε ὅτι πρόκειται περὶ Διαγωνισμοῦ. Εἰς τὸν καλλίτερον ψάλτην θὰ δώσῃ ὁ Γέρω-Χειμῶνας τὸ καλλίτερον *μερίδιον* τῶν *δώρων* του.

Ἀ! ἄ! *Μέδουσα!* Ἡ φωνή σου ἀποτελεῖ παρχφωνίαν. Εἶνε ἕνας ἔμμετρος χαιρετισμὸς ἀλλά... μὲ τὸ σκουπόξυλον:

Μὲ τὲς φοβέρες σου αὐτὲς θέλεις νὰ μας φοβίσῃς,
Καὶ λησμονεῖς πως γρήγορα πάλι θὰ μας ἀφήσῃς,
Καὶ θὰ ξανάρθῃ ἄνοιξι καὶ ἥλιος θὰ φωτίσῃ,
Καὶ θὰ σε διώξῃ, Γέροντα, ἡ ἀνθισμένη φύσι!

Ἀρκετὰ καλοὶ στίχοι, δὲν λέγω! Ἀλλ' ἀπὸ τὸν Χειμῶνα μὴν περιμένῃς τίποτε, *Μέδουσα!* Ἂν μάλιστα δὲν ἐπνίγη ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡ φωνή σου, περίμενε χιονίστρες καὶ συνάχια ...

Παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ τὸ ἴδιον καὶ ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς*. Τὸ ποίημά του δὲν ἀρχίζει μὲ πολὺ καλὰς διαθέσεις· καὶ ἀντὶ νὰ ψάλλῃ τὸν Χειμῶνα, κλαίει τὰ χελιδόνια που φεύγουν καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐποχὴν ποῦ θὰ νθίσῃ «ὁ ὡραῖος λειμών». Μόνον εἰς τὸ τέλος τὰ διορθόνει ὀλίγον, μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ποτὲ δὲν λησμονεῖ τὸν ἀγαθὸν Χειμῶνα καὶ πάντοτε ποθεῖ τὰς χάριτάς του (δηλαδὴ «τὰ διάφορα παιγνίδια».)

Δὲν ἠξεύρω ἂν ἐκανοποιήθη τελείως ὁ Χειμῶνας. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ*, διότι βλέπω ὅτι προσδύει εἰς τὸν ρυθμὸν καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ κάμνῃ στίχους ἀξίους δημοσιεύσεως.

Κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ ὕμνος καὶ τὸ ποιημάτιον τοῦ *Κωνσταντίνου Ἀγ. Παπαδοπούλου*. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ γερω-Χειμῶνας θὰ *ἐξετίμησε τὸ αἴσθημα*, τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευσε αὐτὴν τὴν παράκλησιν καὶ δὲν θὰ ἐθύμωσε διόλου:

Χειμῶνα πού μας ἔρχεσαι, μὴν ἔλθῃς χωρὶς πόνο!
Μὴ φέρνῃς χιόνια καὶ κακό, παρὰ βροχοῦλες μόνο.
Εἶνε φτωχοὶ που περπατοῦν γδυτοὶ καὶ ξεπαγιάζουν
Καὶ μέσ' 'στὸ δρόμο οἱ ἄμοιροι ξεσκέπαστοι πλαγιάζουν.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ψάλται τοῦ Χειμῶνος, τὸν προσφωνοῦν χωρὶς ἐπιφύλαξιν καὶ μὲ πολὺν *ἐνθουσιασμόν*. Ὅλων ὅμως τὰ ποιήματα δὲν εἶνε τέλεια ἀπ' ἀρχῆς μέχρις τέλους. Συχνὰ τὸ γυμνασμένον καὶ καλαίσθητον αὐτὶ τοῦ Γέρου θὰ ἐπληγώθη ἀπὸ χασμωδίας, ἀπὸ λάθη τονισμοῦ, ἀπὸ λάθη ὁμοιοκαταληξίας Ἔπειτα εἰς πολλὰ μέρη θά του ἐφάνη ὅτι τὰ *ἴδια αὐτὰ* ποιήματα σὰν νὰ τα ἤκουσε καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν καὶ ἀπὸ ἄλλους ποιητάς... Οἱ μικροί μας ψάλται δὲν ἔχουν ὅλοι πρωτοτυπίαν καὶ τὰ ποιήματά των ὑπενθυμίζουν ἄλλα ποιήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἠξεύρουν καὶ μερικοὶ ἀπὸ *αὐτούς*. Μὲ *αὐτὸ* δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι τα *ἔκλεψαν*. Ὄχι, τὸ ἔγκλημα εἶνε πολὺ βαρὺ καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ φίλος μου ἱκανὸς νὰ το πράξῃ. Ἀλλ' ἡ μνήμη καμμίαν φορὰν εἶνε πολὺ προδοτική· κ' ἐκεῖ ποῦ νομίζεις ὅτι ἐμπνέεσαι καὶ γράφεις πρᾶγμα ἐντελῶς *ἰδικόν σου*, δὲν κάμνεις ἄλλο παρὰ νὰ ἐνθυμῆσαι ἓν ξένον καὶ νὰ το κλέπτῃς... ἀκουσίως.

Τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα δέν μου ἤρεσαν τόσον ὡς σύνολον, ἔχουν μέρη, τὰ ὁποῖα μ' *ἐσταμάτησαν*. Ἐδῶ ἕνας *ἁρμονικὸς* στίχος, ἐκεῖ μία εὔμορφη ἰδέα, ἀλλοῦ κάτι τι περίεργον, ἀλλοῦ κατά τι ἀφελές.... Συχνὰ τελοσπάντων ὁ γέρω-Χειμῶνας θὰ ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Ἀπὸ τὸ *ποίημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου*:

Ἀχ! πόσες ὁ Χειμῶνάς μας μᾶς φέρει καλοσύνες!
Ἀχ, νὰ διαρκοῦσε ὀκτώ, ἑπτά, τοὐλάχιστον ἓξ μῆνες!..

Ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ *Ἀρχιλόχου Παρίου*:

Ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα ποῦ γεννᾶται ὁ Χριστὸς
Τὸ Χριστόψωμο ὁ μπαμπάκας θά το φέρῃ γελαστός.
Ἡ πρωτοχρονιὰ προβάλλει... τί χαρὰ που ἔχω τώρα!
Τί γλυκὰ που θὲ νὰ φάγω, τί καλὰ θὰ πάρω δῶρα!

Ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ *Δόν Κιχώτη*, ὁ ὁποῖος δὲν λησμονεῖ καὶ τὸν θάνατον:

Ἤλθες, μὰ σὰν τὴν ἀστραπὴ θὰ ξαναφύγῃς πάλι,
Θὰ φεύγῃς καὶ θὲ νἄρχεσαι, ὡς ποῦ θἄρθῃ φορὰ
Νἄρθῃς· ἀλλὰ τῶν φίλων σου δὲν θαὔρῃς τὴν ἀγάλη
—Γιατί θὰ εἴμεθα ἄλλοῦ, σὲ μέρη πιὸ καλά...

Ναί· ἀλλ' αὐτὸ *εὔχομαι νὰ συμβῇ* μετὰ πολλὰ-πολλὰ χρόνια...

Ἀπὸ τὸ ποίημα τῆς *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος*:

Καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ
Σὲ περιμένει ὁ καθείς,
Γιατί ἠξεύρομεν καλὰ
Πῶς τὸν καθένα εὐχαριστεῖς!

Ἀπὸ τὸ ποίημα τῆς *Ναυτοπούλας*, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι *ἐπροφήτευσε τὴν μεγάλην μου Κυριακήν*:

Κι' ἂν θέλετε, ὅσοι θὰ λάβετε μέρος
Στὸν ἔμμετρον τοῦτον Διαγωνισμόν,
Σᾶς λέγω νὰ εἰποῦμεν «Ζήτω ὁ Γέρος!»
Καὶ ὕστερα νἀρχίσωμεν... χορόν.

Ὁ ρυθμὸς πλημμελὴς—ἀλλ' ἡ πρόσκλησις ἀρκετὰ δελεαστική.

Ἀπὸ τὸ ποίημα τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος*:

Νάτος ὁ Γέρο-Χειμῶνας
Καὶ κρατάει, τί χαρά!
Ἐὰς τὸν ὦμο ἕνα τσουβάλι
Γεμισμένο ἀπὸ καλά.

Κ' ἔχει μέσα, τί δὲν ἔχει!
Ἔχει δῶρα καὶ γιορτές,
Τὰ Χριστούγεννα κ' ἀκόμα
Τὲς τρελὲς Ἀποκρηές!

Ἀπὸ τὸ *ποίημα τῆς Λευκῆς Πεταλούδας*:

Θάλθῃ καὶ πάλι τὰ βουνὰ
Μὲ χιόνια νὰ στολίσῃ
καὶ γύρω-γύρω 'στὴ φωτιὰ
ὅλους θὰ συναθροίσῃ.

Ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ *Τίκ-Τάκ*:

Καὶ πάλι θὰ περνᾷ μὲ παραμύθια
Καὶ μὲ τρελλὰ παιχνίδια ἡ βραδυά.

Καὶ ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ *Ὕμνου* τῆς *Ἐλευθερίας*, τὸ σχετικῶς καλλίτερον ἀπὸ τὴν σειρὰν αὐτήν:

Καλῶς μας ἦλθες γέροντα, μὲ τὲς πολλὲς γιορτές σου
Καλῶς μας φέρνεις τὴν καλή, τὴν ἄσπρη σου χώνα
Βγάλε τὰ δῶρα, δόσε μας τὲς ἄδολες εὐχές σου...
Καλὸ 'στὸ Γέρο τὸν καλό, καλόστον τὸν χειμῶνα!

Μένουν ἀκόμη τέσσαρα ποιήματα, τὰ ὁποῖα θἀκούσωμεν τελευταῖα. Τὰ ἐπρόσεξε πολὺ ὁ Γέρω-Χειμῶνας αὐτὰ καὶ κατεγοητεύθη. Ἐτοιμάζομαι μάλιστα ὅτι αὐταὶ αἱ γλυκεῖαι καὶ ἡλιόλουστοι ἡμέραι πού μας κάμνει, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μεσίδιαμα τῆς εὐχαριστήσεως, τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπον τοῦ Γέρου, ὅταν ἤκουσε τὰ ποιήματα αὐτά.

Ἀκούσατε μὲ πόσην ἀφέλειαν καὶ χάριν τον χαιρετίζει ὁ φίλος του, ὁ *Χιονισμένος Τριμφρηστός*:

Ἔμπρὸς, ἔλα φέτο πάλι
Ὦ Χειμωνά μου ἀσπρομάλλη,
Ἔμπρός, ἔλα νἄ χιονίσῃς
Καὶ χαρὰ νὰ μας χαρίσῃς.

Τί ὡραῖο τὸ χιονάκι
Τὸ λευκὸ λευκὸ
Ποῦ καὶ τὸ μικρὸ παιδάκι
Χαίρεται γι' αὐτό.

Ἔλα, ἔλα νὰ το φέρῃς
Ἔλα, ἔλα καὶ νὰ ἐξέρῃς
πῶς ἐμεῖς σε ἀγαποῦμε
καὶ πολὺ σ' ἐπιθυμοῦμε!

Τὸ ποίημα τοῦ *Μεταρρυθμιστοῦ* εἶνε γραμμένον εἰς τύπον δηματικοῦ τραγουδιοῦ, εἰς δεκαπεντασυλλάβους ἀνομοιοκαταλήκτους. Ἰδέτε τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ εἰκών:

Λάμπουν τὰ χιόνια 'στὰ βουνά, λάμπουν καὶ 'στὰ λαγκάδια
Λάμπει κι' ὁ Γέρος ποὔρχεται 'στὸ ἄλογο *καβάλα*.
Ἄσπρα εἶνε τὰ γένεια του, ἄσπρα καὶ τὰ μαλλιά του,
Ἄσπρο εἶνε καὶ τὸ ἄλογό που ἔρχεται καβάλα.
Μπροστὰ πηγαίνει ὁ Γέροντας καὶ πίσω του ὁ Δεκέμβρης
Κι' ἅγιο-Βασίλης πάει κοντὰ μὲ τὸν καινούργιο Χρόνο.
Βγᾶτε 'στὰ παραθύρια σας, τὸ Γέρο χαιρετᾶτε
Τὸ Γέρο μὲ τασκέρι του, μ' ὅλη τὴ συντροφιά του.
Χαιρέτα, νειέ, τὸ Γέροντα, χαιρέτα γρηᾶ τὸ Γέρο
Καὶ γιὰ τοὺς νειοὺς εἶνε καλὸς καὶ γιὰ τοὺς Γέρους ἄξιος,
Κι' ὅ τι κι' ἂν παντυχαίνετε, κι' ὅ,τι κι' ἂν *συλλογιέστε*,
Στὸ ἄλογο τὰ φόρτωσεν ὁ Γέρος καὶ τα φέρνει.

Τώρα τον χαιρετᾷ τὸ *Ἄσμα τοῦ Εὐξείνου*. Τί ὡραῖοι στίχοι, μὰ τί ὡραῖοι στίχοι. Ὁ Χειμῶνας δυσκολεύεται πολὺ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τους ἔκαμε παιδὶ δώδεκα ἐτῶν. Ἀλλ' ἂν τους ἔκαμεν ἄλλος, θὰ μού τους ἔστελλεν ὡς ἰδικούς του τὸ Κῦμα τοῦ Εὐξείνου;

Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλη, τὰ βουνά μας νὰ χιονίσῃς
Καὶ τοὺς κάμπους μας νὰ ντύσῃς μὲ ὁλόλευκη στολὴ
Πάλιν ἔφθασες τὴ γῆ μας, ὦ χειμῶνα, νὰ κοιμίσῃς
Τοὺς χειμάρρους νὰ ξυπνίσῃς, νὰ κυλοῦν θολοὶ θολοί.

Χαρωπὰ τὰ ξύλα τρίζουν 'στὴ θερμάστραν ἀναμμένα
Καὶ μικροὺς μεγάλους γύρω 'στὴ φωτιὰ μᾶς προσκαλοῦν
Καὶ μας φέρνεις παραμύθια μὲ παλάτια μαγεμμένα
Μὲ θεριὰ ὁποῦ ἀνθρώπου φωνὴν ἔχουν καὶ μιλοῦν.

Ἤλθες καὶ ἔρχονται μαζί σου τῆς πρωτοχρονιᾶς τὰ δῶρα
Ἡ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, παγηγύρια καὶ χοροί,
Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλη, καλῶς ἦλθες! ὅλοι τώρα
Μὲ χαρὰ σὲ χαιρετοῦμε καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἀλλὰ καὶ ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία*, μαλονότι ἔδειξεν ἄλλοτε ὅτι ἀγαπᾷ καλλίτερα τὴν Ἄνοιξιν ... ἰδοὺ μὲ πόσην πρωτοτυπίαν καὶ μὲ τί ὡραῖον ρυθμὸν χαιρετᾷ τὸν Χειμῶνα:

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλη Γέροντά μου
Μὲ χαμόγελο 'στὰ χείλη σου γλυκό,
Μὲ χαμόγελο κ' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ
Καὶ σ' ἀνοίγω τὴ μικροῦλαν ἀγκαλιά μου.

Τί χαραῖς, χαραῖς μᾶς ἔφερες ἀλήθεια·
Τὴ γλυκύτερη μᾶς φέρνεις ἐποχή·
Ἡ χρυσῆ μας ἡ γιαγιὰ μὲ σὲ μαζί
Ξαναρχίζει τὰ καλά της παραμύθια.

Κι' ἂν 'στοὺς γέρους, Γέροντά μου, φέρνῃς κρύο,
Ζέστη φέρνεις εἰς τὰ *φρόνιμα παιδιά*,
Σὺ μᾶς φέρνεις τῶν γραμμάτων τὴ φωτιά,
Σὺ σὰν ἔλθῃς, μᾶς ἀνοίγεις τὸ Σχολεῖο!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ, ἐτῶν 15.

Αὐτὰ εἶνε. Καὶ τώρα ποῖον νὰ βραβεύσω; Εἶνε τόσον εὔμορφα καὶ τὰ *τέσσαρα* αὐτά! Ἠρώτησα λοιπόν, ὡς τὸν καταλληλότερον βέβαια κριτὴν, τὸν Χειμῶνα τὸν ἴδιον, καὶ ὁ Χειμὼν μοῦ εἶπε:

— Περισσότερον μοῦ ἤρεσαν τὰ λόγια τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας* ἡ ὁποία δὲν ἐξέχασε καὶ τὴ φωτιά τοῦ Σχολείου. Ἄ, μεγάλο πρᾶγμα αὐτὸ δι' ἕνα παιδί! Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε πολὺ καλὰ καὶ τὰ τέσσαρα, βράβευσε τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ ἐπαίνεσε τὸ *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, τὸν *Μεταρρυθμιστὴν* καὶ τὸν *Χιονισμένον Τριμφρηστόν*.

— Ἐξαίρετα!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὴ ἀριθμητική:

Ὁ *Τοτός*. — Χίλια ὀκτακόσια ἐνενήντα ἑπτά... ὕστερα ἐνενήντα ὀκτώ... ὕστερα ἐνενήντα ἐννέα... ὕστερα τί ἔτος θὰ ἔχωμεν;

Ἡ *Φιφή*. — Ἀνόητε! Χίλια ὀκτακόσια... ἑκατόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Χαΐκαστοῦ Κόσμου*

* * *

Τὰ παιδιὰ παίζουν μὲ θόρυβον ἔξωθεν τοῦ γραφείου τοῦ πατρός των. Ὁ πατὴρ ἐξέρχεται καταθυμωμένος καὶ φωνάζει δυνατά:

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός; τί φωνή; τί κακό; Ἤθελα νὰ ἠξεύρω ποιὸς φωνάζει δυνατώτερα;

— Σεῖς, πατέρα! ἀναφωνοῦν τὰ παιδιὰ ἐν χορῷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Σοφοῦ Πιτσικοῦ*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος ἔλαβε πλεῖστα ὅσα συγχαρητήρια ἐκ μέρους τῶν μικρῶν μας φίλων ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως ἕνα ἕκαστον, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους ὁμοῦ, διὰ τὸ πολύτιμον τοῦτο δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας.

Ἡ μεγάλη Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. Πηγαίνει θαυμάσια. Ἰδέτε πόσας νέας δηλώσεις ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω σήμερον. Λυποῦμαι μάλιστα ποὺ δὲν ἔχω τόπον ἀρκετὸν διὰ νὰ παραθέσω μέρη ἀπὸ τὰς ὡραίας καὶ ἐνθουσιώδεις αὐτὰς ἐπιστολάς.

Λοιπόν, μοῦ δηλόνουν ὅτι θὰ παρευρεθοῦν καὶ ὅτι ἔγραψαν ἢ θὰ γράψουν πρὸς τὸν κύριον Συρμόπουλον: ἡ *Μπουμπουλίνα*, τὸ *Μπουρλότο*, ἡ πρώην *Μαρουσιώτισσα* (θὰ παρευρεθῇ μὲ τὴν μαμμά της καὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφην της· διὰ τῆς Μ. Κυριακῆς δὲ ἐξηγεῖ καὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο ὄνειρον τῆς *Ροδοδακτύλου Ἠοῦς*.) Ἐπίσης μοῦ γράφει ὅτι θὰ παρευρεθῇ μετὰ τοῦ πατρός του ὁ *Ρωμαῖος Κεκέρων*, καθὼς ὁ *Μικρὸς Γέρων* καὶ ἡ *Γαλήνη τῆς Ψυχῆς*. Ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον καὶ ἡ *Λευκὴ Περιστερά*. Ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ πρώην *Φοῖβος Ἀπόλλων*, μὲ τὸν πρώην *Παχὺν Τοξότην* καὶ μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θητήν*· αἱ ἀχώριστοι. Ἐπίσης εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἦλθεν ἡ πρώην *Καρυᾶτις Παρθένος* καὶ ἡ *Ἄπτερος Νίκη* καὶ εἶπον ὅτι θέλουν νὰ παρευρεθοῦν, ἠρώτησαν δὲ ἔως πότε πρέπει νὰ δηλώσουν πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον.—Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* μοῦ κάμνει μίαν περιεργοτάτην πρότασιν. σχετικὴν μὲ τὴν Μ. Κυριακήν, τὴν ὁποίαν θὰ μελετήσω καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσω.—Ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον κατενθουσιασμένη καὶ τοῦ

εἶπεν ὅτι εἰς ὅ,τι ἠμπορεῖ θὰ σου χρησιμεύσῃ.— Ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* γράφει ὅτι θὰ παρευρεθῇ, καθὼς καὶ ἡ *Ἀθηναῖς* καὶ ἡ *Ἀττικὴ Ἡμέρα* καὶ ἡ *Μέδουσα*, καὶ ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι αὐτοὶ γράφουν ἐν ἐκτάσει καὶ μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπον σήμερον, δὲν ἀποσπῶ μέρη ἐκ τῶν ἐπιστολῶν των.

Αὐτὰ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον πλειότερα.

Μὴ λυπῆσαι, καλή μου *Δέα*, θὰ εὕρῃς νὰ προσηλυτίσῃς ἄλλην. Οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ εἶνε προπάντων ὑπομονητικοί. Περιμένω τὴν δήλωσίν σου ὅτι θὰ παρευρεθῇς εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακήν, διότι δὲν ἤθελα νὰ λείψῃς.

Ὅλοι μὲ διαβάζουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ *Ἀγρόπνου Φάρου*, ἀπὸ τοῦ μπαμπᾶ, μέχρις αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μικρότερος ἀπὸ ὅλους, δηλαδὴ ὁ δέκατος! Τί εὐτυχία!

Νὰ ποῖοι νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ μικροί, *Εὐαίσθητος Καρδία*, ποὺ ἐφώναζαν ἀπὸ μίαν ταράτσαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραστείου τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου; Περίεργον πῶς διαβάζονται τὰ ψευδώνυμα!

Ὄχι, *Μιτώταυρε*, δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἔπαθα τίποτε ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον.

Ἔλληνι Σγαναρέλε, αὐτὸ θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τὸ ψευδώνυμόν σου. Νά, τὸ βλέπεις καὶ εἰς τὸν Ρεμβασμὸν τοῦ Ἀνανία... Καλὲ σύ, βλέπω, ἀγόρασες ὁλόκληρον χαρτοπωλεῖον! Καὶ ἔμαθα ὅτι δὲν δίδεις χαρτὶ εἰς κανένα...

Καὶ σύ, μικρούλα, ποὺ μου γράφεις διὰ πρώτην φοράν, θὰ λέγεσαι *Ζωγραφὴ Κούκλα*. Σ' ἀρέσει; Γράφε μου ὅσον ἠμπορεῖς συχνότερα.

Νὰ καὶ ὁ *Χρυσοῦς Στάχυς*! Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃ!.. Τώρα ὅμως θὰ μου γράφῃ τακτικώτερον· μοῦ τὸ ὑπόσχεται.

Καλή μου Διάπλασις—μοῦ γράφει ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα*. — Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι πρῶτα δὲν σε ἐγνώριζα, ἀπορῶ καὶ λέγω πῶς ἔκαμνα χωρὶς ἐσέ!» Πῶς μοῦ ἤρεσεν αὐτό!

Ἡ *Πετρώδης Παραλία* μοῦ εὔχεται νὰ ἔχω ἑρέτος διπλασίους συνδρομητὰς ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω, καλή μου φίλη, χάρις εἰς τὸ *ξεσπάθωμα* τῶν ἀγαπητῶνμου.

Θαυμασία ἡ κάρτα ποὺ μου ἔστειλες, *Λευκὸν Ῥόδον*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολύ. Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα μὲ τὴν ὡραίαν ἐνδυμασίαν τοῦ Ἀλφαβήτου.

Χαίρω πολύ, *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος*, ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ θὰ μου γράφῃς τώρα συχνά. Πίστευσε ὅτι θὰ μου προξενῇς τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν.

Τί ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Δὸν Κιχώτη*! Καὶ πόσην ἀγάπην φανερόνει!... Ὦ, σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου φίλε.

Βεβαίως, *Μπουμπουλίνα*, ὅσα μέλη τῆς οἰκογενείας κάθε συνδρομητοῦ μου θέλουν, ἠμποροῦν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακήν.

Σὲ συγχαίρω, *Ταπεινὸν Ἴον*, διὰ τὰ τόσον εὐγενῆ καὶ ὡραῖά σου αἰσθήματα. Πραγματικῶς ἡ δωρεὰ ὅταν γίνεται ἐκ τοῦ ὑστερήματος ἔχει ἀσυγκρίτως μεγαλυτέραν ἀξίαν.

Πῶς λυπεῖται ὁ *Ζαχχαῖος*, ποὺ δὲν εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακήν. Τὸ ἐπρατιμοῦσε αὐτό, λέγει, παρὰ νὰ του ἔκαμαν δῶρα χιλίων δραχμῶν. Ἔ, τί νὰ γίνῃ!

Ἀκόμη δὲν ὡρίσθη, *Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχε*, ἡ ἡμέρα τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. Ἴσως γίνῃ κατὰ τὰς Ἀποκρέω. Ἕως τότε γίνονται δεκαὶ δηλώσεις.

Βεβαίως *Μικρὲ Γέρον*, (τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν) εἶσαι πολὺ μικρὸς καὶ δὲν περιμένω «μεγάλα κράγματα·» περιμένω ὅμως νὰ μου γράφῃς τακτικά!

Γαλήνη τῆς Ψυχῆς, δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, μοῦ ἀρέσει δὲ πάρα πολύ.

Χαριέστατον τὸ ἐπεισόδιον ποὺ μου διηγεῖσαι, *Ζακκίς*. Ἀλλὰ σοῦ ἀπήντησα εἰς τὴν κρηνουμένην σου ἐπιστολήν. Πῶς, δὲν το εἶδες;

Φίλτατε *Ν. Ἰατρέ*, τὰ φυλλάδια παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἰδίαν πάντοτε ἡμέραν. Μόνον τὸ διπλοῦν φυλλάδιον ἐβράδυνε δύο ἡμέρας, διότι εἶχε πολλὴν ἐργασίαν. Ὅθεν ἡ ἀταξία προέρχεται ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Εὖγε, χαριτωμένον μου *Μεσολογγιτάκι*. Ἐθαλεξες τὸ καλλίτερον δῶρον: «μίαν συνδρομὴν εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ 1897.»

Ἡ ἀνθοδέσμη τῶν καλῶν μου φίλων πλουτίζεται σήμερον καὶ μὲ μίαν *Καμέλιαν*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀγαπητή μου. Νά μου γράφῃς.

Πῶς ἔμαθες τόσα ψευδώνυμα, ἀγαπητέ μου *Ἄρη*; Τρομερὸς εἶσαι καὶ σύ!

Σὲ εὐχαριστῶ πολύ, μὰ πάρα πολύ, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, διὰ τὴν γενναίαν προσφοράν σου. Ἀλλ' ἂν ταξειδεύσω τὸ καλοκαῖρι, πῶς θὰ ἐκδίδεται τὸ φύλλον μου;—Νὰ ἰδοῦμεν τέλος κάντων!

Δροσερὸν Πήλιον, θὰ τροποποιήσω ὀλίγον τὴν εὐγενῆ πρότασίν σου καὶ θὰ την δημοσιεύσω. Περίμενε ὀλίγον.

Εἶπα εἰς τὴν Πίσσαν ὅτι την εὔχεσαι ἕνα χονδρὸ ποντικάκι διὰ τὰ Χριστούγεννα. καλή μου *Ἀνεμώνη*. Ἤθελα νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακήν μου καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν φίλοι μου. Ἔ, ὅσοι ἠμποροῦν ἂς ἔλθουν.

Γενναῖε Καλλικρατίδα, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ νέον ποὺ μου προτείνεις δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ μου γράφεις, σου ἀπαντῶ ναί. Φίλησέ μου τὸ *Δαιμονάκι*. Περιμένω νὰ μου γράψῃ ὁ νέος μου φίλος Πετρόχειλος.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνοῦν, φίλτατε *Ἀ. Οἰκονομίδη*, μὲ τὰς δημοσιευομένας. Ἀλλ' εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ποὺ σημειόνεις, γίνεται κάποια δικαία ἐξαίρεσις.

Νὰ καὶ ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*! Ἐμὲ ἐπροτίμησε πάλιν ὡς δῶρον πρωτοχρονιάτικον. Εὖγέ της!

Φίλτατε *Ἀλέξανδρε Ἀλεξανδρίδη*, τὸ ψευδώνυμον ποὺ μου προτείνεις τὸ ἔχει ἤδη ἄλλος φίλος μου, ὥστε διάλεξε κανὲν ἄλλο καὶ γράψε μου· διότι θέλω πολὺ νὰ μου γράφῃς. Ἄκουσες; Ἡ Μεγάλη Κυριακὴ (ἀ γίνῃ καὶ περιμένω τὴν δήλωσίν σου.

Ὦ, πόσον μὰ πόσον ἐχάρην ποῦ εἶδα πάλιν ἐπιστολὴν μὲ τὸ γραψιματάκι σου, *Ἀετὲ τῶν Ὀρέων*! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μείνῃς 42 ἡμέρας κλεινήρης! Τὸ συλλογίζομαι καὶ φρίττω.

Ἀργυρᾶ *Πανσέληνος*, σοῦ ἀρέσει τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καλή μου φίλη; Περιμένω τώρα νὰ μου γράφῃς συχνότερα.

Μὰ τί χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, *Ἀἴθριε Οὐρανέ*! Σὲ εἶδα ὅταν το ἔφερες εἰς τὸ γραφεῖόν μου· ἔτσι μικρούτσικος καὶ νὰ γράφῃς τόσον εὔμορφα; Μπράβο παιδί μου.

Τὸ ξεσπάθωμα.—Ἐξεσπάθωσε καὶ τὸ *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου* καὶ μου ἔκαμεν εὐθὺς ἀμέσως ἕνα συνδρομητήν· ἐξεσπάθωσε καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ κάμνει τἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ· ἐξεσπάθωσε καὶ ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* καὶ ἐργάζεται πυρετωδῶς· ἐξεσπάθωσε καὶ ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* καὶ κάμνει θαύματα· ἐξεσπάθωσε καὶ ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* καὶ μου ἔκαμε τρεῖς συνδρομητάς· ἐξεσπάθωσε καὶ ἡ *Πέτρα Σκανδάλου* ἐξεσπάθωσεν εἰς τὰ γερά καὶ ὁ *Φιλόπατρις Ἕλλην* καὶ ἄλλοι ἀκόμη πολλοί, πολλοί, οἱ ὁποῖοι μου ἔστειλαν ἤδη ἄλλος ἀπὸ ἕνα, ἄλλος ἀπὸ δύο, ἄλλος ἀπὸ τρεῖς συνδρομητάς. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλούς μου φίλους τοὺς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τόσην των ἀγάπην.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὀλίγους ἀσπασμοὺς καὶ πληροφορίας θὰ μεταδώσω σήμερον, ἐλλείψει χώρου. Ἐν πρώτοις πλῆθος φίλων μου συγχαίρουν τοὺς κ.κ. Συρμόπουλον, Πάλλην καὶ Κεβεδαδίαν. διὰ τὴν Μ. Κυριακήν. — Ὁ *Αἴθριος Οὐρανὸς* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Δεοντοκάρδου Δεωνίδα*, τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται, καθὼς καὶ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα*, τὴν *Ἀττικὴν Μέλισσαν* κτλ.—Ὁ πρώην *Παχὺς Τσίρος* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν *Ναυτοπούλαν* ὅτι δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τον μάθῃ. — Ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* ἀσπάζεται τὴν *Ναυσικάαν*, τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὸν *Μπερτόλδον*· τὸ *Δαιμονάκι* ἀσπάζεται τὸν ἀληθινόν του συνάδελφον, τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*.—Ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα* ἀσπάζεται τὴν *Καρδερίναν*, τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* κτλ.—Ὁ *Ἄρης* ἀσπάζεται τὸν *Λευκὸν Κρῖνον*, τὸν *Δεοντόκαρδον Δεωνίδαν* καὶ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Τὶκ-Τάκ*.—*Μυροβόλος Ροδῆ*, μάθε ὅτι ἡ πρώην *Μαρουσιώτισσα* ἔμαθε τὸνομά σου. — Ἕνα πουλάκι μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ *Μαργαρίτα* εἶνε ἡ πρώτη τῆς τάξεώς της.—Ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*.—Ὁ *Ζαχχαῖος* παρακαλεῖ τὸ *Δροσερὸν Πήλιον* καὶ τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* νὰ μὴ φωνάζουν εἰς τοὺς δρόμους τὸ ψευδώνυμόν του.—Τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* εὐχαριστεῖ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* διὰ τὰς προστατευτικάς του διαθέσεις, ἀλλὰ ἂς ἡσυχάσῃ, διότι δὲν ἔχει ἀνάγκην· ζητεῖ δὲ τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικὰ τῆς *Κεφαλληνιακῆς* Ἀθρας.—Ἡ *Μπουμπουλίνα* ἀσπάζεται τὸν *Λευκὸν Κρῖνον*, τὸν *Συνεφώδη Οὐρανόν*, τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* κτλ.—Τὸ *Μπουρλότο* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Μαρτείου τῶν Δελφῶν*. — Ἡ *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀνεμώνης*. — Τὸ *Λευκὸν Ῥόδον* γλυκοφιλεῖ τὸ *Λευκὸν Περιστεράκι* καὶ ἐρωτᾷ τί γίνεται· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα*. — Ἡ *Πετρώδης Παραλία* ἐρωτᾷ τὴν *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος*, πῶς ἔμαθε τὸ ψευδώνυμόν της καὶ το εἶπεν εἰς τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*; — Ἡ *Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν πρώην *Μαρουσιώτισσαν*, ἔχει δὲ μεγάλα παράπονα ἐναντίον 12 συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ἐξαφνίζαν τὸ ψευδώνυμόν της. Πώ! πώ!

Ἀπὸ *ἕνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ «Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: *Παγωμένον Ὠκεανόν*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Στέφανον Κότινον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Δεκεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ἰανουαρ. 1897

687. Λεξίγριφος.

Ἐὰν εἰς ἕνα σύνδεσμον ἀντωνυμίαν θέσῃς
ἕνα στοιχεῖον παρευθὺς μέγα θαυμοτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιτοῦ τῶν Ὀρέων

688. Στοιχειόγριφος.

Ἂν τὸ νῦ εἰς σῖγμα τρέψῃς
χωρὶς πρόθεσιν κακὴν,
ἄνθος τι θὰ καταστρέψῃς
κάμνων νῆσον Τουρκικήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

689-690 Μεταμορφώσεις.

1, *Ὁ Κῦβος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ῥόμβος*.
2, *Ὁ Βίων* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πίλων*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου

691. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, τὰ δὲ δεύτερα ὄρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

692. Ἑλλιποσύμφωνον.

Η—ευυια—αευ—η—αηεηα—οσιαει—ηεηα—ααιεηα—

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου Ταϋγέτου

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896